

denfor Naturens Omgreeb, ligesaavel ved en Art af Instinkt kunne fremkomme, som nye Ideer ved et höiere Instinkt eller Inspiration fremkommer hos Geniet. Forfatteren sammenlignede nu den somnambule Tilstand med den geniale, og betragtede begge som en Opvaagen af et indvortes almeent Naturliv, kun at den geniale Tilstand er af langt höiere Art end den somnambule.

Samme Forfatter har ligeledes forelagt Selskabet en Afhandling over Skjönheden. Han viser først, at Skjönheden ikke kan ligge i den blotte Harmonie, men at den beroer paa det i der harmoniske Hele fremtrædende indre Fornuifvæsen. Saaledes er det i levende Væsener Sjælen selv, der er Skjönhedens rette Sæde og Kilde. Dog udfordres til Skjönhed at Sjælen som besjælende Væsen gennemtrænger og fuldigen lever i sin ydre Form, saa at dennes Harmonie deraf er en Følge. Derpaa afhandler han Sjæleskjönheden selv, og dens tvende Hovedformer: først Livets indvortes individuelle Fylde og Klarhed, der sig selv nok, hviler rolig i sig selv med indvortes Ligevægt og Heelhed, altsaa Harmonie: dernæst Sindets fuldkomne Hengivenhed i Gud, hvor Herrens Fred opfylder hele Sjælen, og giver den en himmelsk Mildhed og Reenhed. Efter at have oplyst dette med Exemppler, öste af Poesien og de dannende Kunster, viser Forf. at overalt gennem hele Naturen, i Farver og Toner, i Ædelstene, i Planter og Dyr, Skjönheden er den i en reen og harmonisk Form sig forkyndende og udtrykkende Tilstedeværelse af en höiere, alene for Aandens Öie synlig Væsenhed. Forf. slutter med nogle Betragtninger over Gratie eller Ynde, som Bevægelsernes Skjönhed.

Biskop *Münter*, Commandeur af Dannebrogen, har givet os en Beskrivelse over Rokkestenene paa Bornholm. Iblandt de vigtigste Mindesmærker fra den Tid da Celtene havde udbredt sig over en stor Deel af det vestlige og sydlige Europa, fortjene de saakaldede Rocking-